

Kadaňské noviny

čtrnáctideník kadaňských občanů / ročník XXXI. / číslo 17 / 5 Kč / 16. září 2021 / www.kadanskenoviny.cz

POZVÁNÍ NA KULTURNÍ AKCI

Noc literatury

Ve středu 22. září můžete zažít literaturu jinak. Současní autoři, netradiční místa a známé osobnosti. To je Noc literatury. V Kadani letos knihovna připravila čtení například na půdě gymnázia, v celách kadaňského archivu, v kolumbáriu kostela sv. Petra a Pavla nebo v hasičské zbrojnici. Celá akce začíná v 18 hodin.

DEN OTEVŘENÝCH DVEŘÍ

Koupaliště Kadaň

V pátek 17. září proběhne na kadaňském koupališti Den otevřených dveří. Od 12 do 19 hodin si budete moci zdarma prohlédnout nové vnitřní prostory připravené pro zimní provoz (více na straně 8). První plavání na zastřešeném koupališti si budou lidé moci užít o den později - **v sobotu 18. září**.

POZVÁNKA NA ZAJÍMAVOU PODÍVANOU

Veteráni projedou Kadani

V sobotu 18. září se v Chomutově koná setkání veteránů (podrobnosti najdete na poslední straně). Součástí setkání bude také předváděcí jízda, která účastníky zavede i do našeho města. Průjezd vozidel Kadani lze očekávat **od 14 do 16 hodin**. Budou projíždět náměstím a nábřežím kolem orloje.

VÁCLAVU VLASÁKOVI ZAČÍNÁ „EXPEDICE 65“

...a ještě se musím naučit tancovat!

Téměř třicet let strávil v Kadaňských novinách. Nejprve jako externí spolupracovník, později jako vedoucí redaktor. Stal se jednou z osobitých postav našeho města. Muž s fotoaparát, se kterým jsme se setkávali na každé důležité akci. Věčně v pohybu.

S Václavem jsme se sešli v redakci, abychom si promluvíli ne o novinách, ale o tom, co všechno končí a co všechno ještě musí stihnout. Známe se dlouhá léta, proto si i v rozhovoru tykáme.

Václave, co tě teď čeká? Co bude první věc, do které se pustíš?

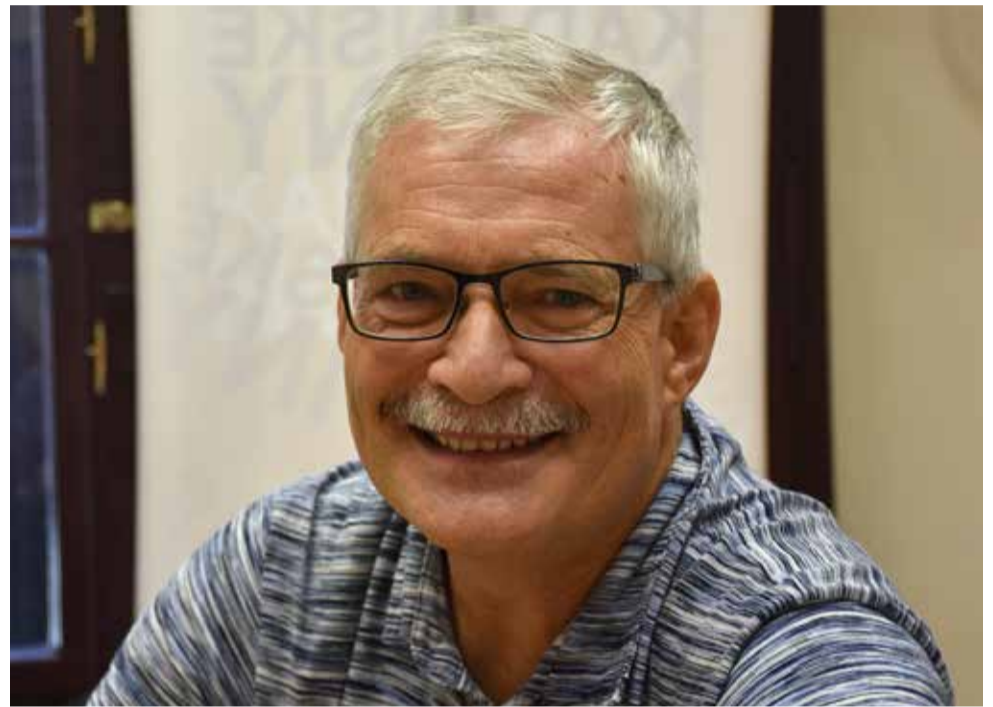
No, teď musím objet republiku. To bude moje expedice. Říkám tomu Expedice 65. Pěkně vláčkem. Původně jsem měl v úmyslu objet Českou repub-

liku kolem dokola v jednom zátahu, ale tenhle plán jsem změnil. Pojedu hvězdičkově. Bude to pohodlnější a poutavější.

Ty jsi milovník vlaků?

No rozhodně. Ale nejenom těch velkých opravdových. Mám rád i modelaření. Ještě mě čeká stavba kolejiště. Pár jich už mám za sebou. Těch velkých. Některá jsem musel i rozebrat, jak ubývalo místo. Teď jsem tedy byl spíš takový platonik, jak nebyl čas. Ale jak jsem řekl, ještě jedno musím postavit. Takové hrací, pro vnuka, dokud se mu to líbí, tak abychom si měli s čím hrát. A do Peček na výstavu si zajedeme. Tam dělají největší výstavu mašinkářů. Na to se těším.

pokračování na straně 4

Václav Vlasák foto M. Šil

První školní den s balónky, sluníčkem, kornouty i čarováním

Bývá to slavnostní okamžik nejen pro děti, ale i pro rodiče a učitele. První den ve škole se proto všichni společně scházejí, aby si navzájem dodali odvalu a chuť do práce.

Noví školáci mívají velkou chuť a taky trochu obavy. Učitelé jsou na tom úplně stejně. Neformálně strávený první školní den tak pomůže všem.

Kadaňské základní školy se s novými žáky přivítaly vesměs venku pod slunečnou oblohou. A tradičně při tom nechyběli ani zástupci města.

V Základní škole Rudolfa Koblíce uvítali během zahájení školního roku padesát pět prvňáčků. Za město je přišel přivítat starosta Jiří Kulhánek. Popřál

jim, aby se jim všem ve škole líbilo a aby se do školy těšili každý den.

„Vaším třídním učitelům přeji, aby se jim s dětmi dobře pracovalo, a vám rodičům přeji, abyste byli šťastní, že máte tak skvělé děti, že se dobře učí a že se jim ve škole líbí,“ dodal starosta Kadane. Prvňáčky uvítal i ředitel Stanislav Hakl a popřál jim, aby se jim v jejich škole líbilo, našli si zde brzy i nové kamarády a učení je bavilo.

„Vám bych chtěl poděkovat za to, že jste si pro vzdělávání vašich dětí vybrali právě naši školu. Je to pro nás velká pocta, ale samozřejmě také velký závazek. Budeme se snažit, abychom vaše očekávání, se kterými jste

sem přišli, v co největší míře naplnili,“ ujistil ředitel školy.

Na děti ve Sluníčkové škole čekaly malé dárečky. Sluníčka, která je budou hlídat a pomáhat jim. Společně s paní ředitelkou, sluníčkem a malou čarodějkou pak kouzlili, aby se jim ve škole dobře dařilo. Kouzlo se vydařilo a dokázalo zahnat i pár slziček těch nejnesmělejších.

Základní škola Na Podlesí se na prvňáčky také dobře připravila. Ti ve třídě paní učitelky Jitky Štefanové dostali i medaile, na které byli náležitě pyšní.

Všem prvňáčkům zbývá jen popřát, aby byli na svou školu stálepyšní. A aby i ona byla pyšná na své žáky.

(redakce)

Ve Sluníčkové škole v Kadani děti i učitelé společně čarovali, aby se jim ve škole dobře učilo Foto: M. Šil

Kytička udělá radost malým školákům a doma určitě i maminkám Foto: V. Vlasák

Malí školáci byli na své medaile náležitě pyšní. Foto: P. Zárybnický

Kadaň

SETKÁNÍ
ZÁSTUPCŮ MĚSTA A OBYVATEL
SÍDLIŠTĚ "C"

20.9.2021 od 16:00 hodin

ZAHRAHA DDM ŠUPLÍK

WWW.SETKAVANIKADAN.CZ
SETKAVANIKADAN@MESTO-KADAN.CZ

PŘI NEPŘÍZIVÉM POČASÍ UVNITŘ BUDOVY

...a ještě se musím naučit tancovat!

dokončení z 1. strany

To jsou oba řekl bych plány na delší dobu.

To ano. Ale mně to nevadí. A mám ještě jeden takový. Objekt všechny zoo.

Taky mašinkou?

To nevím. Ale tenhle plán už mám dlouhou dobu. Je to vlastně odkaz na mého tatínka. My jsme 21. srpna v roce 1968 jeli do Prahy a chystali se do zoo. Jenže přijeli Rusové a my nešli nikam. Tak jsem si slíbil, že ty zoo, co byly tenkrát, objedu. To bych chtěl tátovi věnovat. Už mám všechny české a chystám se na ty slovenské, protože tehdy jsme byli jedna zem.

Tak to je další do sbírky dlouhodobých plánů. Máš tam ještě nějaký?

No přeče knížku.

Jen pokračuj. Jakou, o čem?

Jednak to budou básničky. Znáš to... Už od střední. Lásky, zrada... A k těm básničkám poslední roky dělám fotky. Takže poezie doplněná fotografiemi. A pak v ní bude i něco o mně. Třeba aby vnučata poznala, kdo děda byl.

Třeba náruživý fotograf.

To jo. To jsem. Nedávno jsem četl moc pěkný článek od Ondřeje Neffa o focení. On tam popisoval, jak chtěl vyfotit snímek s nějakým autobusem a světlem... prostě to měl vymyšlený. Jenže zjistil, že tak, jak by to chtěl, je možné vyfotit to jenom dva dny v roce. A tak čekal. A to se

mi na focení líbí. Fotografa nedělá přístroj, ale oko a cit pro chvíle. Třeba ještě nějaký pěkný fotky přijdou. No a ještě se musím naučit tancovat!

Ty jsi samé překvapení! Tys nechodil do tanečních?

Ale jo, chodil, jenže to už je dávno. A já se to chci naučit dobře. Už se těším na to, až se otevrou taneční pro dospělé. Dlouho to nebylo.

Musím říct, že to není úplně obvyklé, potkat takhle zapáleného tanečníka.

Mě k tomu přivedl brácha Luděk. Teda přivedl. Mně se vždycky líbilo, jak uměl tancovat polku a tak. Hrozně jsem to chtěl umět taky. Do těch kurzů pro dospělé už jsem chodil a byla to paráda. Byli jsme třeba na předsilvestrovské tanečnírně v Praze. A to byl vážně zážitek. Jenže pak do toho přišel Covid, a bylo po legraci. Snad to konečně zase začne.

Takže brácha tě nevědomky nadchl pro tanec.

No jo, přesně tak. Jenže on mě vlastně přivedl i k tomu focení. Vzpomínám si, jak jsem s ním vyvolával fotky. To byla nádhera, jak to potopil do vývojky a napjatě čekal, až se obrázek začne objevovat.

To si taky pamatuju. Ta chvilka, kdy bílá začne tmavnout a objeví se obrysy.

Přesně! Ono to s Luděkem mělo ještě jeden rozměr dobrodružství. On totiž

hned pod deskou s vývojku měl kabely od elektriky. Jenže nebyly izolované a já si pokaždý sáhl a dostal pecku!

Tvůj první foťák?

Pionýr. Teď už dlouho fotím na Nikon.

To je skoro jako dotazník. Ale musíme si taky trochu popovídat o tvých letech v Kadaňských novinách.

To vlastně ano. Zrovna dneska ráno jsem šel kolem dvou mladých chlapů. Sekali trávu. A ten jeden hrozně sprostě hulákal, jak ho to nebaví. A jak je to strašný, když děláš něco, co tě nebaví. No a já si v tu chvíli uvědomil, jaký to bylo boží požehnání, že jsem dělal práci, která mě vážně bavila.

A jak jsi se stal novinářem?

Pracoval jsem na statku a občas něco vyfotil do novin, které se jmenovaly Nový Směr. Šéfredaktorku tam dělala Soňa Gálová. Po revoluci pak zakládala CV Týden a vzpomněla si na mě. To byl krásnej čas. Svoboda. Úplná svoboda. Dělal jsem 24 hodin denně, ale stálo to za to. Tou redakcí prošlo hodně zajímavých lidí. Mirka Šebestová – šéfredaktorka dnešního Deníku Chomutovska, David Vaníček a hodně dalších. Třeba i Karel Pobřísko, fotograf.

A kadaňské noviny přišly kdy?

Karel Iša mě přizval jako pomocníka. Sám už to nestíhal. Časem jsme si vyměnili místa. A tuším, že v roce 2004 si Kadaňky vzalo pod sebe město. A začala jízda na tygru. Na druhou stranu jsem díky novinám byl u spousty zajímavých věcí od začátku. Třeba u Císařského dne. To byla zpočátku nadšenecká hurá akce. Když se podíváš, jak vypadal Honza Miloš jako první císař...támhle ta fotka to je.

No, skoro jak loupežník. Ale to nasazení, s jakým se to tenkrát dělalo. Každý tím žil. Moc rád na to vzpomínám. A rád to přijdu zase fotit. Jen tak. Nejlepší fotky jsem stejně vždycky udělal, když jsem byl někde jen tak. Ne za práci. Nemusel jsem přemýšlet, co ještě všechno musím vyfotit. Prostě jsem fotil to, co bylo pěkný.

A co sport? Ten taky fotíš rád, ne?

Rozhodně. Hlavně mladý sportovce. Tam vidíš to nadšení, odhodlání...tu čistotu. To se mi hrozně líbí a je to vidět i na těch fotkách.

Aktivně nesportuješ?

Ale jo, samozřejmě že jo. Já vím, kam míříš. Plavu. Moc rád plavu. Daleko a dlouho. Chodím pravidelně. Dokonce jsem jednou dostal i pozvánku na Mistrovství ČR v dálkovém plavání.

Počkej, v dálkovém... To jako že plaveš třeba několik kilometrů?

No jistě. Tam se závodilo na deset kilometrů.

Ty uplaveš deset kilometrů?!

No jo, ale trvá mi to hrozně dlouho. Asi čtyři hodiny. To kdybych plaval na tom mistrovství, tak na mě musej ti nejlepší asi dvě hodiny čekat...

Tak si to shrneme. Náruživý fotograf, vášnivý tanečník, dálkový plavec a milovník malých i velkých vláček. To všechno je Václav Vlasák.

Když se to řekne takhle dohromady a nahlas, tak to zní zvláště.

Václave, díky moc za povídání. Přeju ti klidné vlny, rovné koleje a knihu, která se ti podaří.

Ptal se Martin Šíl.

SPOLEČNÉ DÍLO DĚTÍ, RODIČŮ I PŘÍZIVCŮ MATEŘSKÉ ŠKOLY

Čtyřlístková zahrada v novém

Vstupní brána do světa her, vzájemného učení, komunikace, spolupráce, setkávání a sdílení. To by měla být nově zrekonstruovaná zahrada MŠ Čtyřlístek. Cesta k ní nebyla jednoduchá, ale přinesla výsledek, se kterým mohou být všichni spokojeni.

„Všechno to začalo v roce 2018, když jsme byli při pohledu na dosluhující zahradu smutní. Rozhodli jsme se pro ráznou akci,“ vypráví ředitelka Erika Zelenková. „Chtěli jsme, aby nová zahrada vyhovovala hlavně dětem, takže jsme je poprosili, aby nakreslily, co by si na ní přály mít. Jejich kresby si pak vzali architekti Pavlína Macháčková a Pavel Kadlas. Moc jim děkuji za to, že dětská přání na obrázcích převedli do opravdového projektu,“ dodává ředitelka MŠ Čtyřlístek.

Projekt obnovy zahrady pak uspěl ve výzvě Nadace Proměn Karla Komárka. Po třech kolech výběru získala MŠ na realizaci 800 tisíc korun. Další milión

korun přidalo Město Kadaň. Realizátorem celé stavby byla společnost Bagros a výtvarník Lukáš Gavlovský. Nemalou finanční částkou i dobrovolnickou práci pak přispěli přátelé školy.

„A protože jsme chtěli, aby zahrada byla doopravdy dětí, poprosili jsme rodiče, zda by nám nepomohli s osazením rostlin. Takže někdo přinesl jahodníky, jiný třešeň, rajčata... Mám z toho ohromnou radost,“ usmívá se spokojeně Erika Zelenková.

Prvního září byla zahrada slavnostně otevřena a bylo hned jasné, že se její obnova povedla. Záměrem mateřské školy je, aby děti byly podstatnou část dne venku, a tak vnímaly přírodu přímou zkušeností. Mohou tak rozvíjet psychomotoriku pohybem na čerstvém vzduchu, protože zde mohou děti otestovat vlastní hranice, možnosti i zdravou a přiměřenou míru rizika.

Text a foto: Martin Šíl

Žádná opravdová slavnost se neobejde bez dortu. Ředitelka Erika Zelenková dohlíží na to, aby byl správně nakrojen. Soustředěně krájí Ondřej Bartůšek, zástupce Nadace Proměn Karla Komárka, která obnovu zahrady podpořila.

